

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.030/2007/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Jakab Péter ügyvéd (4400 Nyíregyháza, Bocskai u. 30.) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Pénzügyminisztérium (1051 Budapest, József nádor tér 2-4., **ügyintéző neve** jogi előadó) által képviselt alperes neve alperes ellen kártalanítás iránt a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 5.P.21.178/2004. szám alatt megindított és a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.257/2005/4. számú ítéletével jogerősen befejezett és a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Pfv.V.20.090/2006/5. számú ítélete alapján a vagyoni kárigényre és a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezések tekintetében lefolytatott új eljárás keretében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság által 2006. október 24. napján hozott 5.P.20.503/2006/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2007. október 4. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 37 600 (Harminchétezer-hatszáz) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes 1967 év februárjában műtétet követően fellépő fertőző megbetegedésének kezelése során gamma globulin vérkészítményt kapott.

A felperesnél egy rutinvizsgálat során, 2002. május 23. napján Hepatitis C vírusfertőzést állapítottak meg, amit a 2002 novemberében elvégzett májbiopszia-vizsgálat - krónikus, aktív Hepatitis diagnózissal - megerősített.

A felperes a bírósághoz 2004. augusztus 11. napján benyújtott, majd módosított keresetében 5 000 000 Ft nem vagyoni kár, a betegség miatti többletköltsége kompenzálására 2003. november 1. napjától havi 15 000 Ft járadék és 2004. szeptemberétől havi 82 000 Ft elmaradt jövedelem megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

Keresetét az egészségügyről szóló 1972. évi II. törvény (a továbbiakban: Eü.tv.) 58. §-ának (3) bekezdésére és 22. §-ának (2) bekezdésére alapította. Jogalapként hivatkozott a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésére is.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elévülési kifogást terjesztett elő. Álláspontja szerint ha a felperesnek legkésőbb a 2002. novemberében elvégzett májbiopszia-vizsgálattól számított 1 éven belül kellett volna az igényét a bíróság előtt előterjesztenie. Arra is hivatkozott, hogy a felperes fertőzöttsége és gamma globulin kezelés közötti okozati összefüggés nincs bizonyítva és hogy az egészségügyi törvény 1972. július 1-jén lépett hatályba, visszamenőleges alkalmazására nincs lehetőség.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

Döntését azzal indokolta, hogy az egészségügyi szabályok csak az Eü.tv. hatályba lépése óta rendelkeznek az állami kártalanítási kötelezettségről, amely a kár telepítésének egyik formája. A felperes állítása szerint a károkozásra, kártalanításra alapot adó jogszabályi rendelkezések hatályba lépését megelőzően 1967 februárjában került sor.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésére alapított kártérítés címén előterjesztett keresetét sem találta alaposnak. Ezen az alapon azért nem találta megállapíthatónak az alperes helytállási kötelezettségét, mert csak 1992. júliusa óta hatályos a vérkészítmények kötelező szűrésére vonatkozó rendelkezés. A felperes ezért a nem vagyoni kártérítési igényét a Ptk. 14. §-a alapján az okozati összefüggés igazolása és kimentés hiányában sem érvényesíthetné, mert a károkozó magatartásra 1978. március 1. napja előtt került sor. Amennyiben azonban e jogszabályi rendelkezések figyelmen kívül hagyása mellett is alapos lenne a felperes követelése, akkor az alperes elévülési kifogását kellene megalapozottnak tekinteni, mert a felperes 2002. december 20-i leveléből megállapítható, tudta, hogy az elvégzett vizsgálatok krónikus, aktív HCV fertőzöttséget igazoltak.

Utalt arra a bírói gyakorlat által elfogadott többségi álláspontra is, hogy a károsodás bekövetkezése és a károkozó magatartás a HCV fertőzésnél ugyanarra az időpontra esik, mert a károsodás már akkor bekövetkezik, amikor a vírus bekerül a szervezetbe. A felperesnek 2002 novemberétől 1 év állt rendelkezésére, hogy pert indítson, a keresetét azonban csak 2004. augusztus 11. napján terjesztette elő.

Az elsőfokú bíróságnak a felperes keresetét elutasító ítéletét - a felperes fellebbezése folytán - a másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla helybenhagyta.

Indokolásában kifejtette, hogy 1967 februárjában, amikor a felperes állítása szerint a Hepatitis C vírusfertőzése bekövetkezett, még nem létezett az államnak vérkészítmény felhasználásával okozott egészségkárosodás miatti kártalanítási felelőssége és nem létezett a nem vagyoni kártérítés jogintézménye sem és erre tekintettel a felperes keresete alaptalan. A felperes követelése a jogszabály alapján emiatt nem vált esedékessé, ezért az elévülésre hivatkozással nincs helye a kereset elutasításának.

A felperes a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróság a felperes felülvizsgálati kérelmét a 2006. március 27. napján kelt számú ítéletében részben megalapozottnak találta.

A jogerős ítéletnek a nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelemre vonatkozó rendelkezését hatályában fenntartotta azzal az indokolásbeli kiegészítéssel, hogy a nem vagyoni kár intézményét az 1977. évi IV. tv. iktatta be és az 1978. évi 2. tvr. (Ptké.II.) 14. §-a 1978. március 1-jétől léptette hatályba a Ptk-nak az ezt szabályozó 354. §-át. Kimondta, amennyiben a károkozó magatartás 1978. március 1. napja előtt következett be - függetlenül a kár tényleges bekövetkezése időpontjától - nem vagyoni kártérítés nem állapítható meg, a felperes ezért az 1967 évben történt károkozással összefüggésben nem vagyoni kárigényt nem érvényesíthet.

A jogerős ítéletnek a vagyoni kárigényre vonatkozó rendelkezését az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot ebben a körben a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés tekintetében is új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

Kifejtette, hogy az Eü.tv. 58. §-ának (4) bekezdésére alapított kártalanítási kereset esetében - az Eü.tv. 22. §-ának (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel - a kártalanítás módjára és mértékére a Ptk-nak a kártérítésre vonatkozó szabályait kell alkalmazni. A Ptk. 360. §-ának (1) bekezdése szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. Álláspontja szerint a felperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság EBH.2003.863. számú elvi határozatában kifejtette, a Hepatitis C vírusfertőzésre alapított kártalanítási igény esetében a károkozó cselekmény és a kár tényleges bekövetkezése időben elválhat egymástól. Amennyiben a károsodás nem a károsító magatartással egyidőben, hanem később következik be, azt kell vizsgálni, hogy a folyamatosan fennálló hátrányokozás mikor vezetett a végleges károsodáshoz, a károkozás befejezéséhez. A követelés ekkor válik esedékessé (Ptk. 360. § (1) bekezdés, Ptk. 326. § (1) bekezdés). Mindezek alapján megállapította, hogy az eljáró bíróságok téves jogi álláspontjuk miatt a végleges károsodás bekövetkezését nem vizsgálták és az ítéletük emiatt a vagyoni kártalanítási igényre vonatkozó részében az ügy érdemi elbírálására kihatóan jogszabálysértő.

A Legfelsőbb Bíróság iránymutatása alapján az új eljárásban tisztázni kellett, hogy a Hepatitis C vírusfertőzés a felperesnél mikor vezetett a végleges károsodáshoz. Az elsőfokú bíróságnak fel kellett hívnia a feleket, hogy a megalapozott döntéshez szükséges tények megállapítása érdekében terjesszék elő bizonyítás iránti kérelmeiket.

Az új eljárásban kártalanítás címén módosított kereseti kérelmében a felperes 2003. november 11. napjától havi 15 000 Ft költségpótló járadék és 2004. szeptemberétől havi 82 000 Ft jövedelempótló járadék, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A költségpótló járadékigényét a diétás étkezés többletköltségére, valamint gyógyszerfogyasztására alapította.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperesnek - az alperest képviselő jogtanácsos munkadíjából és utazási költségeiből álló - perköltségben való marasztalását kérte.

A felperes módosított keresetének az elutasítását elsődlegesen a jogalap hiányára alapítottan igényelte. Indokai szerint a korábbi és a jelenleg hatályos egészségügyi törvény sem alkalmazható a felperes esetében.

Megismételte azt a korábbi álláspontját, hogy a felperes gamma globulin kezelése és fertőzöttsége között okozati összefüggés nem állapítható meg és annak fennállta esetén is elévült a felperes igénye. A többletköltség miatti járadék iránti igényét a felperes legkésőbb 2002. novemberétől a májbiopszia-vizsgálat elvégzésétől számított 1 éven belül érvényesíthette volna.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes károsodása nem tekinthető véglegesnek. A májkímélő diéta számára megszorításokat jelent, de plusz költséget nem. A jövedelempótló járadék igény iránti kérelmének az elutasítását pedig azzal az indokolással kérte, hogy a felperes munkakörének jellege nem tette lehetetlenné munkaviszonyának a folytatását, legfeljebb a kezelés időtartamára esett ki indokoltan a munkájából.

Utalt továbbá a Legfelsőbb Bíróságnak azon egységes és egyértelmű gyakorlatára, mely szerint a károkozó magatartás időben egybeesik a károsodással és a folyamatos károkozás fogalma a polgári jog szabályozása szerint nem értelmezhető.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a bizonyítást és annak adatai alapján a tényállást kiegészítette, a felperes módosított keresetét azonban a kiegészített tényállás alapján is alaptalannak találta.

Ítéletével a felperes keresetét elutasította és arra kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 107 002 Ft perköltséget.

Indokolása szerint a kártalanításra alapított igény abszolút helytállási kötelezettséget jelent, csak kifejezett jogszabályi rendelkezés alapján kerülhet sor a kár telepítésének e formájára.

Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a perbeli jogvita elbírálása szempontjából nem annak van jelentősége, hogy a Ptké. II. tv. 14. § vonatkoztatható-e a vagyoni kártérítési igényekre, hiszen a később hatályba lépő egészségügyi törvény visszaható hatálya és az állam kártalanítási kötelezettségét kimondó korábbi jogszabályi rendelkezés hiányában kártalanítás címén a felperes nem érvényesíthet igényt az alperessel szemben és ebből az okból szükségtelen annak vizsgálata is, hogy a felperes jogszabályi alap hiánya miatt létre sem jött igénye vonatkozásában az elévülés és annak nyugvása miként alapul.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján a jogviszony hiányára figyelemmel utasította el a felperes keresetét.

Az elsőfokú bíróság az ítélete indoklásában - a Legfelsőbb Bíróság hatályon kívül helyezésre vonatkozó határozatában kifejtettekre és a bizonyítás terén adott iránymutatására tekintettel - szükségesnek tartotta annak megjegyzését, hogy a felperes keresete abban az esetben is alaptalan, ha a jogviszony fennállta tekintetében elfogadná a bíróság azt, hogy az 1972. évi II. tv. hatályba lépését megelőző időszakra is kártalanítási kötelezettség terheli az alperest.

Ezt az álláspontját azzal indokolta, hogy a beszerzett szakértői vélemény szerint a felperes fertőzésének transzfúziós eredete nem valószínűsíthető, sőt - a szakértő megfogalmazása szerint - szinte kizárható.

Utalt arra a bírói gyakorlatra, hogy miután a HCV fertőzéssel kapcsolatos esetekben orvosi szempontból kétségmentes megállapíthatóság általában nincs, a jogi bizonyítottságot is alacsonyabb szinten kell érteni.

Az okozati összefüggés jogi fogalmának bizonyítottságához a fertőzési forrás megállapításához elegendő a kizáró, illetve kizárható, valamint valószínűsíthető okok bírói mérlegelése.

Az adott esetben beszerzett igazságügyi szakértői véleménynek a felperesre kedvezőbb értelmezése sem vezethet azonban az alperes marasztalásához, mert ahhoz annak megállapítása lett volna szükséges, hogy nagyobb a valószínűsége a fertőzés transzfúziós eredetének az egyéb fertőzési forrásokhoz képest.

Az elsőfokú bíróság - az elfoglalt jogi álláspontjára, a jogviszony hiányára tekintettel - sürgősségének tartotta, ezért mellőzte a szakértői vélemény kiegészítését, a peres felek észrevételeire a szakértő nyilatkozatának a beszerzését.

Ezt a döntését azzal is indokolta, hogy a felperes a szakértői véleményben foglaltakra az észrevételeit késedelmesen, a részére engedélyezett határidőn túl terjesztette elő.

A pereszes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest képviselő jogtanácsosnak a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerinti mértékben megállapított munkadíjból és 7 002 Ft utazási költségéből álló perköltség viselésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak módosított keresete szerinti megváltoztatását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte. Ennek hiányában az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének részbeni megváltoztatását igényelte. A készkiadásokat meghaladóan vitatta az alperes javára, a jogi képviselétével kapcsolatban felmerült munkadíj címén megítélt perköltség összegét. Arra hivatkozott, hogy az alperes közalkalmazotti jogviszony alapján foglalkoztatott jogi képviselővel járt el, így esetében nem alkalmazható az elsőfokú bíróság által hivatkozott, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló jogszabály. Az alperes jogi képviselője feladatainak az ellátásáért havi jövedelmet kap és nem csatolt megállapodást arra vonatkozóan, hogy pernyertessége esetén milyen összegű perköltségre jogosult.

Fellebbezésének indokolásában elsődlegesen a felperes azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a megismételt eljárásban a Legfelsőbb Bíróság utasításait.

Álláspontja szerint, mint állampolgárnak alkotmányos joga, hogy követelhesse az állam által okozott kárt még akkor is, ha az adott időszakra vonatkozóan nincs konkrét jogszabályi rendezés.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság hiányosan megállapított tényállás alapján döntött a keresetnek az elutasításáról. Azt, hogy a per eldöntése szempontjából szükséges bizonyítást - a perben beszerzett szakértői vélemény ellentmondásainak tisztázása érdekében a szakértői vélemény kiegészítését, a szakértő személyes meghallgatását - nem rendelte el.

A rendelkezésre álló szakértői vélemény értékelésénél kérte annak figyelembe vételét, hogy abban nem került minden kétséget kizáróan megállapításra az, hogy nem az általa megjelölt orvosi beavatkozás során következett be a Hepatitis C vírusfertőzése. Álláspontja szerint egyértelműen megállapítható a szakértői véleményből, hogy a károkozó cselekmény és a kár tényleges bekövetkezése időben elvált egymástól és hogy a végleges károkozás mikor következett be.

Hangsúlyozta, hogy a szakértő sem tudott egyértelműen állást foglalni abban, hogy mennyi lehetett általában és mennyi lehetett az adott Hepatitis C fertőzés esetében a lappangási idő. A szakértő a szükséges adatok hiányában megalapozatlan szakvéleményt adott. Szakvéleményében egyértelműbben kellett volna kifejeznie, hogy nem állt minden olyan adat a rendelkezésére, amelyekkel a kitűzött feladatát elláthatta volna. Mindezeken túl a szakértőnek az álláspontját gyakorlati esetekre hivatkozva kellett volna alátámasztania. Hiányos adatokon alapuló találgatása szakvéleményként nem fogadható el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Az alperes fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott ellenkérelmét és érvelését.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság által meghatározott szükséges körben a bizonyítást - és annak adatai alapján - a tényállást kiegészítette.

A kiegészített tényállás alapján helytállóan döntött a felperesi kereset alaptalanságáról és elutasításáról.

Az érdemben helyesnek talált döntésének az indokolását azonban az ítélet tábla - az alábbiak szerint - helyesbíti.

A Legfelsőbb Bíróság az adott ügyben olyan iránymutatást adott, mely szerint a vagyoni kárigényekre nem vonatkozatható, amit a civilisztikai kollégiumezetők országos tanácskozása állásfoglalásában a nem vagyoni kárigényre vonatkozóan megfogalmazott és ezért a kár tényleges bekövetkezésének idején hatályos jogi normák alkalmazhatók. Adott esetben a kártalanítás módjára és mértéke - az Eü. tv. 22. §-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján - a Ptk-nak a kártérítésre vonatkozó szabályait kell alkalmazni. Ez nem jelent azonban folyamatos károkozást. Abból kell kiindulni, hogy a károkozó cselekmény és a kár tényleges bekövetkezése időben elválik egymástól. Az ítélet tábla ezért mellőzte az elsőfokú ítéletnek a Legfelsőbb Bíróság álláspontjával ellentétes elemzését a vagyoni kárigény keletkezésére és érvényesítésére vonatkozóan.

Ezzel összefüggésben az ítélet tábla utal a Legfelsőbb Bíróság PK. 52. számú állásfoglalásában kifejtettekre. Ebben a Legfelsőbb Bíróság a jövedelempótló járadék-követelésre nézve mondta ki, hogy az elévülési idő a járadék-követelés egészére, tehát a jövőben lejáró részletekre vonatkozóan is egységesen akkor kezdődik, amikor a károkozás folytán bekövetkezett munkaképesség-csökkenés, illetőleg munkaképtelenség első ízben vezetett keresetkiesésben (jövedelem-kiesésben) megmutatkozó károsodásra.

A károsodás és ezzel együtt a kártérítés iránti követelés esedékessé válása, valamint érvényesíthetősége tehát akkor következik be, amikor a munkaképesség-csökkenés, illetőleg munkaképtelenség első ízben vezet kereset-kiesésben (jövedelem-kiesésben) megmutatkozó vagyoni hátrányra. Az elévülési határidő is ettől az időponttól kezdődik.

Ennek alapulvételével a felperes esetében is a kártalanítás iránti követelés esedékessé válása, valamint érvényesíthetősége akkor következett be, amikor munkaképesség-csökkenése miatt rokkantsági nyugdíjba került, nevezetesen a rendelkezésre álló adatok

szerint a felperest a ... Megyei Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság III. csoportba tartozó rokkantnak 2004. szeptemberében minősítette és rokkantsága kezdő időpontjaként 2003. október 1. napját állapította meg. A rokkantnyugdíja folyósításának kezdő időpontja pedig 2004. szeptember 1. napja volt.

Mindezekre tekintettel - ellentétben az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában foglaltakkal - a felperes követelése nem évült el, azt a bíróság előtt érvényesíthette.

Az ítéletábra azonban más okból érdemben helyesnek találta az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét.

A perben a felperes Hepatitis C vírusfertőzöttsége és az ezzel összefüggő egészségkárosodása nem volt vitás, a vita abban volt, hogy a vírusfertőzést az egészségügyi beavatkozás során 1967 februárjában alkalmazott gamma globulin vérkészítmény okozta-e vagy sem.

A felperes állítását, az oksági kapcsolat fennállását a vérkészítmény és a betegség között a perben szerzett szakértői vélemény nem támasztotta alá.

Adott esetben nem az alperesnek kellett bizonyítania a vérkészítménnyel való megfertőződés kizártságát, hanem az okozati összefüggést, legalább a bizonyossággal határos valószínűség szintjén, a felperesnek kellett volna bizonyítania, de ez nem sikerült és olyan további bizonyíték sincs, amely bármely más fertőzési forrás megállapítására alapot adna.

A Hepatitis C vírusfertőzés kialakulásának és átvitelének alapvető - bár nem egyedüli és lehetséges - útja a vér vagy vérkészítmény. A fertőzés forrása egzakt természettudományos módon teljes bizonyossággal nem határozható meg, ezért a vérkészítmény transzfúziójával való megfertőződés általában nem zárható ki, de nem is bizonyítható. Mindezek alapján a jogi megítélés szempontjából az a helyes megközelítés, hogy mi az, ami kizárható és ami a bizonyossággal határos valószínűséggel megállapítható.

A perben szerzett szakértői vélemény szerint a felperes fertőzésének transzfúziós eredete nem valószínűsíthető, sőt szinte kizárható.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra is szükségtelennek tartotta a bizonyítás továbbfejlesztését, a szakértői vélemény kiegészítését.

Alapvetően kifogásolta a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezését.

A perben az alperes képviselőjének ellátására jogosult jogtanácsos a képviselői jogosultságát igazolta és a jogi szakvizsgával rendelkező jogi előadó is a jogtanácsosra vonatkozó rendelkezéseket kell megfelelően alkalmazni.

A Pp. 67. §-ának (2) bekezdése szerint a jogtanácsost a perben, figyelemmel a Ptk. 685. § c) pontjában foglaltakra is, az ügyvéd jogállása illeti meg.

A Pp. 75. §-ának (2) bekezdése értelmében a perköltséghez a felet képviselő jogtanácsos készítményei mellett a munkadíját is hozzá kell számítani.

Az ügyvédi munkadíjat, mint perköltséget a perértékből kiindulva kell megállapítani. A perérték az ügyvéd számára a pervitel során nagyobb felelősséget jelent, ezt a részére megállapítandó munkadíjban értékelni kell, de emellett figyelembe kell venni a per bonyolultságát, az ügyvédnek a perben kifejtett tevékenységét, s olyan összegű ügyvédi

munkadíj állapítható meg, amely a komplett mérlegelése alapján arányban áll az ügyvédnek a perben indokoltan kifejtett tevékenységével.

Abban az esetben, ha a Legfelsőbb Bíróság - a felülvizsgálat során - a jogszabálysértő határozatot hatályon kívül helyezi és az első- vagy másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja, a hatályon kívül helyező végzésében megállapítja a felmerült költségek összegét és annak viseléséről az új határozatot hozó bíróságnak kellene döntenie.

Adott esetben a Legfelsőbb Bíróság a felmerült költségek összegét a fentiek szerint - a Pp. 275. § (5) bekezdése alapján - nem állapította meg, ezért a perértéknél a felperes által igényelt nem vagyoni kár összegét is figyelembe kellett venni.

Utal az ítéletábra arra is, hogy a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban a munkadíj a peres eljárásban megállapítható munkadíj legfeljebb 50 %-a.

Az elsőfokú bíróság - a fentieket is figyelembe véve - a jogszabály, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekkel kapcsolatos szabályokat tartalmazó 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet keretei között a munkadíj összegét a ténylegesen elvégzett jogtanácsosi tevékenységgel arányban állóan, mérsékelt összegben határozta meg, ezért az ítéletábra nem látott lehetőséget a felperes terhére megállapított perköltség összegének további leszállítására.

Az ítéletábra a kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az indokolás fentiek szerinti helyesbítésével a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban a pereszes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a jogi képviselővel eljáró alperes javára a 32/2003. (VIII. 22) IM rendelet alkalmazásával meghatározott összegű fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

A felperes személyes költségmentességben részesült, ezért az ítéletábra a le nem rótt eljárási illeték megfizetésére történő kötelezését a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján mellőzte.

D e b r e c e n, 2007. október 4. napján

Dr. Urhegyi Béla sk. a tanács elnöke, Dr. Pataki Istvánné sk. előadó bíró, Cogoiné dr. Boros Ágnes sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -